

Sommerferie 2023

Søndag d. 27. august starter vores sommerferie. Turen går til Obzor Beach Resort ved Sortehavet i Bulgarien, sammen med Pia og Jens Erik.

Mange har undret sig over, hvordan vi lige kom på den idé. Især da vi kun kender hinanden fra vores træf i Senior MC Danmark. Så her kommer lige lidt forhistorie 🤔

I juli er vi alle fire til træf hos Peter Riber, på Mini Primi Camp i Kvong. Kaj og jeg har endnu ikke besluttet hvor vores sommerferie skal gå hen. Måske Italien, Østrig eller Frankrig. Vi hygger os sammen på træffet og efter fællesturen om lørdagen sidder vi og hygger over en enkelt øl og en sevablødda. Vi snakker ferie og bliver tilbudt en lejlighed i Bulgarien til en god pris. Vi kigger bare på hinanden og siger "hvorfor ikke" og så var den beslutning taget. Man må sige det var en af de hurtige og impulsive af slagsen 😊

Midt i august mødtes vi i Pia og Jens Erik's sommerhus. Vi skulle lige have snakket forskellige ting igennem. Bl.a vores forventninger til ferien og hvad vi hver især gerne ville med ferien. Vi var nu meget enige om de forskellige ting og vi fik bestilt de første fem overnatninger. Vi fik også styr på hvor vi skulle betale vejafgift. Da vi ved det bliver en lang køretur, er vi indstillet på at få nogle lange køredage og med meget motorvejskørsel. Noget som Kaj og jeg ellers prøver at undgå på vores ferier. Men nu mente vi, at vi var klar til 3 ugers ferie sammen 😊

Så starter ferien endelig. Vi har aftalt at mødes ved det første hotel, som vi skal overnatte på. Vi kører fra Brande kl 8 og efter 632 km og lidt blandet kørsel, med og uden motorvej og selvfølgelig også noget af det tyske vejarbejde og kø, er vi fremme ved Hotel Seeschlösschen i Gross Köris, syd for Berlin kl 16.30.

Pia og Jens Erik kørte hjemme fra kl 7.00. Tog færgen fra Gedser til Rostock og var, efter 490km, fremme kl 15.30.

Vi skulle bo i annekset og kunne parkere mc'erne lige uden for døren. Det var lige før vi havde VIP-status 😊

Det eneste vi manglede på hotellet, var en elevator.

Dag to bød også på mange km. 532 stk., som blev kørt i lidt blandet vejr. Vi skulle igennem et par regnbyger, men var ret hurtige tørre igen. Det hjælper lidt, når temperaturen siger 25+. Frokosten blev indtaget på en motorvejsrestepads. Vi havde noget mad med hjemmefra, for vi gad ikke ind på motorvejscafeer hver dag.

Vi spiste (og nu skal der ikke grines) knækbrød, dåseleverpostej, dåsemakrel, torskerogn, mayonnaise, løg og aromat 😊 Og det smager faktisk rigtig godt, når man holder ferie på denne måde.

Fremme ved Hotel Rustikal i Hustopece i Tjekkiet, får vi hurtig tjekket ind. To værelser på 2. sal og igen uden elevator. Heldigvis er der stor niveauforskel på grunden, så når vi parkerer på pladsen bag hotellet, så er der direkte indgang til 2. sal. Vi har fået udleveret fjernbetjening til aircondition, så vi kan køle værelserne ned. Vi prøver at stille vores på først 16 grader og prøver også 17, 18, 19 og 20 grader. Lige meget hjælper det. Vi har stadig 27,5 grader næste morgen.

Inden vi spiser aftensmad, kan vi lige nå et smut til købmanden, så vi kunne blive forsynet med lidt drikkevarer og snack til aftenhyggen og vand til næste dags køretur.

Fra Tjekkiet kører vi videre gennem Slovakiet, Ungarn og ind i Rumænien, til byen Arad, hvor vi skal bo på Hotel Maxim. Selvfølgelig uden elevator 😊 Turen blev på 559 km.

Der er ingen restaurant på hotellet, så vi finder et pizzeria 800m henne ad gaden. Mens vi spiser, kommer der alarmer på vores og de andre gæsters telefoner, ligesom herhjemme den første onsdag i maj. Vi kan selvfølgelig ikke læse hvad der står, men de beroliger os med at det ikke betyder noget særligt.

Tilbage på hotellet, finder jeg google translate og oversætter beskeden til følgende:

"Vejralarm- vindstyrke, kraftig storm, hyppige elektriske udladninger, mellemstore og store dimensioner hagl, kraftig regn, der lokalt vil samle sig 35 l/kvm.

Manifestationsperiode 20.15-21.30. Undgå enhver rejse og tag ly og selvbeskyttelsesforanstaltninger!"

Heldigvis blev det ikke så slemt og vi kunne gå tilbage til hotellet i nogenlunde vejr.

På 4. dagen forlader vi først hotellet kl. 10.50. Det bliver kun til 335 km, inden vi når Hotel Hanul Patrisiei i Cartisoara. Vi tager det stille og roligt og kører noget af dagen uden motorvej. Det var så også her vi fandt ud af, at færdselsregler er til for at brydes. Hvis ikke man kan overhale i svingbåsene eller på spærrefladerne, så overhaler man da bare indenom. Vi er jo heldigvis fornuftige mc'ister, så vi kørte stille, roligt og forsigtigt 😊

På hotellet (uden elevator), fik vi to værelser med balkon, hvor vi kunne nyde udsigten ud mod Karpaterne og Transfagarasan, samtidig med at vi nød en lille aftendrink før sengetid.

Så kom dagen hvor vi skulle køre Transfagarasan. Det var vi alle meget spændte på. Efter bilmagasinet skulle det være en af de smukkeste vejstrækninger i Europa og en af de 10 veje, som man skal nå at køre i sit liv. Og så er der selvfølgelig også den lille detalje, at vi kan risikere at møde vilde brune bjørne.

Den er 150 km lang og blev bygget som en militærvej i 1970 og er Rumæniens næsthøjeste bjergpas, med en højde på 2042 m. Den har flere tunneler og viadukter end nogen anden rumænsk vej. På grund af de mange s-kurver, hårnålesving og stejle nedkørsler er den gennemsnitlige hastighed langs vejen omkring 25 km/t.

Vi startede i lidt overskyet vejr, men heldigvis klarede det hurtigt op igen og temperaturen nåede 30+. Der var rigtig mange sving lige fra start og nogle udsigtspunkter med en fantastisk udsigt. Hvis vi skulle stoppe alle de skønne steder, så ville det tage en hel dag at komme over passet.

Men vi så ingen bjørne og jeg tænkte at det kom vi nok heller ikke til. Så var der en bil der pludselig stoppede foran mig. Jeg bandede faktisk lidt over ham, for det var da en mærkelig måde at stoppe midt på vejen. MEN så så vi den sødeste bjørn der lå og slappede af i vejrkanten.

Jeg turde ikke blive holdende bag bilen, så kørte stille om og fortsatte turen. Næste gang vidste vi så hvorfor bilerne holdt stille. Kaj blev lidt modig og fandt mobilen frem, så han kunne tage et billede af bjørnen. Dog på afstand, da vi ikke kørte lige så tæt på som bilerne.

Vi så 8 bjørne i alt. Ved den sidste bjørn, var der nogen der smed brød ud af bilerne. Der var en hund på vejen og en stor bjørn på den anden side af autoværnet. Bilerne foran os kørte og Pia var så småt ved at have mobilen klar til foto, da bjørnen hoppede over autoværnet. Det blev ikke til noget foto af bjørnen, men i stedet en ordre til Jens Erik som lød "KØR FOR SATAN" Denne lille sætning har vi grint meget af på resten af turen.

Jeg synes det var en skam vi ikke havde billeder af bjørnene, men vi ville jo heller ikke risikere noget ved at holde stille tæt på dem. Da vi var over passet, kom der en rasteplass, hvor rigtig mange holdt ind. Jeg trængte også til at strække "knæerne" 😊, og da de to biler foran os også holdt pause, fik jeg en lys idé. Vi holdt ind lige efter rasteplassen og da jeg kom af motorcyklen, løb jeg tilbage mod rasteplassen. Både Kaj, Pia og Jens Erik var sikre på, at jeg var ved at tisse i bukserne, med den fart jeg havde på. Men jeg skulle jo bare skynde mig tilbage til de biler der havde kørt foran os det sidste stykke. Det var jo de samme bjørne vi havde set, så hvis jeg nu kunne få nogle af deres billeder, så ville min dag være redet.

Igen kom google translate i brug, for de var slovakker og kunne ingen engelsk. Men det endte med at jeg gik derfra med nogle fantastiske bjørnebilleder 🐻 og jeg tror vi alle følte os "høje" over at have set så mange bjørne. Vi kender en der har været over fem gange, og han har ikke set en eneste.

Så var vi klar til at køre det sidste stykke denne dag. Vi skulle over grænsen til Bulgarien. Grænsen løber midt i Donau og broen over er en betalingsvej, bare ikke for motorcykler. Vi kommer over ved byen Ruse, hvor vi skal overnatte på Grand Hotel Riga. Et dejligt hotel med elevator 😊

Vi er nu fremme ved 6. køredag og mangler kun 248 km til Obzor. Det skulle jo blive en let dag. Vejen til Varna var på motorvej og de resterende 60 km på alm vej. Vejenes stand er bare ikke lig de danske. Der var rigtig mange huller og ved jernbaneoverkørsler kunne skinnerne godt være 5 cm højere end selve vejen. Så endnu engang er det godt vi kører så fornuftig som vi gør 😊 Færdselsreglerne blev overholdt på samme måde som i Rumænien. Vi kommer frem til resortet, får tjekket ind og pakket ud. Pia og Jens Erik bliver installeret i soveværelset, mens Kaj og jeg tager sovesofaen i stuen. Så er det tid til den kolde øl der står til os i køleskabet 😊

Vi har nu seks hele dage i Obzor. Lejligheden er på 3. sal, med udsigt over Sortehavet og selvfølgelig elevator 😊 Når det hedder Obzor Beach Resort, så er der noget om snakken. Vi bor på stranden og der er ikke mange meter til vandkanten. Motorcyklerne er parkeret i parkeringskælderen og der bliver de faktisk de næste seks dage.

Vi nyder livet og slapper af ved poolen og havet. De første par dage, bader vi i Sortehavet, som har en temperatur på 29 grader. Bølgerne var sjove den første dag, men dagen efter var de endnu højere og kraftigere. Jeg havde svært ved at komme ud forbi hvor de "knækker", uden at jeg bliver smidt omkuld og slået hen ad bunden. Efter mange forsøg lykkedes det endelig, men kun for en kort bemærkning. Snart var jeg tilbage hvor det var bølgerne der bestemte over mig og endnu engang tumlede jeg rundt på havbunden. Godt "sandslebet" og med badetøjet fyldt med sand, opgav jeg at bade mere i Sortehavet. Kaj og Jens Erik havde ikke så mange problemer som jeg. Måske det har noget med ballasten at gøre. Pia og jeg fik også udforsket de forskellige butikker i byen. Der skulle da købes lidt forskelligt med hjem. Det blev til både tøj, tasker og smykker til os og en enkelt skjorte til Jens Erik 😊

Midt på ugen sagde vejrudsigten mulighed for regn hele dagen. Vi blev enige om at tage en taxa til Nessebar, som er en 3000 år gammel by, der ligger på en halvø i Sortehavet. Der er ca. 40 km fra vores lejlighed og det tog en time at køre derned. Vejene er bare ikke til at køre stærkere på. Så lad lige være med at klage over vores dårlige veje 😊

Vi gik rundt og fik kigget lidt på de gamle huse, og det begyndte selvfølgelig med at regne, som vejrudsigten havde lovet. Det gav os mulighed for at se noget, som man ikke tænker over i tørvejr.

Nedløbene fra tagrender er ikke gravet ned, men leder vandet direkte ud på gaderne. De steder hvor der ingen nedløbsrør er, stikker et rør fra tagrenden, en meter ud over vejen. Så man skal holde øje med, at man ikke får et ufrivilligt brusebad.

Vi finder et lille lokalt sted vi kan spise, heldigvis i tørvejr. Før vi skal hjem, når vi også et lækker stykke kage med en kop kaffe. Vi blev så fristet af de lækre kager vi så i vinduet. Da vi gik tilbage mod taxaholdepladsen, var trappen derned omdannet til et lille vandfald. Det viste bare hvor meget det havde regnet.

Vejen over til Nessebar var også oversvømmet. Kloakdækslerne var trykket op fra vejen og en masse sten er kommet op med kloakvandet☹️ Kaj og Jens Erik kan ikke forstå at stenene bliver flade, når bilerne kører over dem. Først da der også kommer toiletpapir flydende, indser de, at det ikke er sten, men det rene lort 🤢

På vejen hjem i taxaen, blev vi overhalet af en bil. Vi nåede ikke at snakke om hvor tåbeligt han kørte, for under et minut senere, passerede vi ham igen. Da lå han i grøften med alle fire dæk i vejret.

Det første vi gjorde, da vi var tilbage i lejligheden, var at vaske vores fødder. De havde jo været lidt for tætte på "kloakvandet" i Nessebar. Pia og jeg fik også gjort vores sandaler rene. Kaj og Jens Erik gik lidt grundigere til værks. Deres sko røg direkte i affaldscontaineren 🤢

Hjemmefra, havde vi snakket om, at vi godt selv kunne lave aftensmad nogle aftner.....men det går jo ikke altid som man planlægger. Der var en restaurant ved siden af, som havde all inklusive. Det var jo nemt og billigt. Vi var selvfølgelig også nede og spise i byen. Vi skulle jo prøve nogle af deres specialiteter. Kavarma var vi alle meget begejstrede for. Men alt den mad vi fik på hele turen, var meget velsmagende og ligger langt over niveauet på de tyske schnitzler.

Så blev det fredag igen og de første 12 dage er fløjet afsted. Vi skal have mc'erne op fra garagen igen. Vi har nydt bare at slappe af, men hvor er det da også dejligt at komme på farten igen 🤢

Vi forlader Obzor kl 9.30 og skulle frem til et hotel Pitesti i Rumænien. Der var meget kø ved grænseovergangen og jeg kunne ikke huske om man skulle vise pas. Så jeg holdt troligt ind i køen og vi kom meget langsom frem. Heldigvis kom der en grænsevagt og sagde vi bare skulle køre. Vi skulle ikke vise pas og mc'er var jo fritaget for at betale vejafgift.

Fremme ved Hotel Magic i Pitesti, skulle vi ifølge Booking.com bestille morgenmad ved ankomst. Det viser sig bare, at restauranten blev lukket under Corona 'en og ikke er åbnet igen. Hotellet var meget slidt og på værelserne hang ledningerne ud af stikkontakterne. Toilettet på vores værelse sad også kun halvfast i gulvet, så man skulle sidde stille under toiletbesøgene 😊 Heldigvis stod den tæt på vægen, så vi havde noget at "falde" over i hvis det gik galt 😊

P-pladsen ser også lidt lusket ud, men vi får at vide der ikke sker noget ved at holde der. Desuden har de også vagt på.

Da vi går ned i byen for at spise, hilser vi på vagterne. De lover at holde godt øje med vores mc'er. Den ene af dem har faktisk en skudsikker vest på ...

Vi får igen noget rigtigt godt at spise, men portionerne er bare megastore. Pia kan ikke spise hendes, så hun får resten med hjem i en doggybag, som hun vil give til vagten. Det bliver rigtig godt modtaget og da vi skal afsted næste dag, står vores mc'er som da vi forlod dem dagen før.

Lørdag skal vi igen over et bjergpas i Karpaterne, eller de Transsylvanske Alper, som de også kaldes. Denne gang er det Transalpina. Den er 148 km lang og er en af de højeste veje i Karpaterne og den højeste i Rumænien. Det er den fedeste vej at køre på og den har så mange sving, at man bliver helt rundtosset. Efter min mening var både vejen og den storslåede natur så meget bedre end Transfagarasan. Det kan der selvfølgelig være mange meninger om og jeg er bare glad for at vi fik kørt dem begge 😊

For enden af Transalpina, havde vi en overnatning på Hotel Leul de Aur i Sebes, hvor der selvfølgelig var elevator fra kælder til kvist. Så ingen slæben frem og tilbage med bagage.

Aftensmaden spiste vi på hotellets udendørs restaurant. Vi hyggede og fik fejret Pia og Jens Erik's bryllupsdag. Så en fin afslutning på en dejlig dag 😊

Nu er tiden så til at vi skal ud på motorvejen igen. Vi forlader Rumænien og kører til Győr i Ungarn, hvor vi har en overnatning. Videre gennem Slovakiet og Tjekkiet, hvor der overnattes i Usti Nad Laben. Vores sidste overnatning, i denne omgang er på Sportshotel Bad Bevensen i Tyskland. Vi nyder den sidste aften sammen og er alle enige om at det er gået over al forventning.

Fra hotellet har vi en kort køretur til Schiffshebewerk'et ved Lüneborg. Vi har været der før, men aldrig været så heldig at se den i brug. Det gjorde vi denne gang. Et skib sejler ind i et stort kar, som med skib og vand vejer 5800 ton. Det hele hejses 38 m op og skibet kan sejle videre på kanalen. Det kom lidt bag på mig, at de kunne hejse så mange ton op i den fart. Nu skal det så blive en smal sag at kører de sidste km mod Danmark. Men men men....havde lige glemt vi var tilbage i Tyskland og dermed også vejarbejde og omkørsler. Jeg synes ellers jeg havde klaret turen som førerhund ret godt, men nu kom mit temperament virkelig på

prøve. Der blev snakket højt i hjelmen og Kaj måtte lægge øre til meget. Heldigvis overlevede han og vi kom op til den danske grænse. Vi sagde farvel og tak for en fantastisk ferie og vi kører mod Brande og Pia og Jens Erik mod Næsby Strand.

Torsdag går med tøjvask før vi igen skal pakke mc'erne, så de er klar til afgang igen om fredagen.

Den står på senior-træf fra fredag til søndag og som sædvanlig er sådan et træf spækket med gode venner, god mad, kolde øl, løgnehistorier køretur i den skønne natur og endnu mere hygge på højt plan.

Hjemme igen søndag aften, kan vi se tilbage på 22 dages mc' ferie, som endnu engang har givet os mange uforglemmelige minder.

1000 tak til Pia og Jens Erik for at I ville tilbringe 21 af disse dage sammen med os 😊

